

- Τὸ δαχτυλίδι τοῦ καπετάν - Πρέκα. Τί λές τώρα;
- Πῶς βρέθηκε στὰ χέρια σου;
- Δική μου δουλειά. Τὸ βρῆκα στὸ μῶλο . . .
- Γιατί δὲν τῶδωκες στὴν Ἐξουσία;
- Τὴν Ἐξουσία σοῦ εἶπα τὴν ἔχω ἀπαυτώσῃ. Τὸ δαχτυλίδι θὰ πάγι στὴν εἰκόνα, ποὺ μοῦ παράγγειλε.

Ο Ρήγας τοῦ Μαθιοῦ τὸν κύτταξε τώρα στὰ μάτια, σὰ χαζός.

- Τῶξερες λοιπόν, θεοσκοτωμένε;
- Δὲν ἥξερα τίποτε, ποὺ νὰ ἔξεραθῶ! Ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὸν ἀντάμωσα ποὺ τραβοῦσε κατὰ τὸ μῶλο. « Ἀκου, συμπέθερε! μοῦ λέει. Πάρε τοῦτο τὸ δαχτυλίδι. Ἐμένα τὰ δάχτυλά μου φυρόανανε κ' ἔκει ποὺ ψαρεύω μὲ παίρνει καμμιὰ φορὰ ὁ ὑπνος καὶ θὰ μοῦ πέσῃ στὸ γιαλό. Φύλαξέ το καὶ μοῦ τὸ δίνεις ταχειά. » Μούδωκε τὸ δαχτυλίδι καὶ μὲ καλονύχτισε. Σὲ λίγο κοντοστάθηκε: « Ἀκου, συμπέθερε. Τί νὰ τὸ κάνω τώρα τὸ δαχτυλίδι, σὰν ἔχασα τὸν ἄνθρωπό μου; » Αν περάσῃς ἀπὸ καμμιὰ ἐκκλησία, κρέμασέ το τῆς Παναγιᾶς, γιὰ τὸ συχώριο τῆς Μαριγδοῦ... » Καὶ ὡς ποὺ νὰ καταλάβω, κατηφόρισε βιαστικά. Ἐκανα νὰ τοῦ μιλήσω, μὰ δὲ στάθηκε ν' ἀκούσῃ . . . Εἶχε σκυμμένο τὸ κεφάλι του καὶ κατηφόριζε σὰν νὰ τὸν κυνηγοῦσαν.

— Τί λές, βρὲ παιδί; ἔκανε ὁ Ρήγας τοῦ Μαθιοῦ, σκυμμένος ἀπάνω στὸ δαχτυλίδι, τριμμένο ἀπ' τὴν πολυκαιρία καὶ φτενόφτενὸ σὰ βελόνα.

- Πιστεύεις τώρα; εἶπε ὁ Γιάννης ὁ Μακαρίτης.
- Ο Ρήγας τοῦ Μαθιοῦ ἔκανε τὸ σταυρό του.
- « Όλα γίνονται στὸν κόσμο, Γιάννη, παιδί μου. Τί νὰ πῶ κ' ἔγω; . . . Θὰ πιοῦμε ἄλλο; »

« Ο Γιάννης ὁ Μακαρίτης ἔσπρωξε τὸ ποτῆρι ἀπὸ μπροστά του.

- Δὲν θέλω πιά. Πάω νὰ κοιμηθῶ. Θάρθης μαζί;
- Πήρε τὸ δαχτυλίδι, τὸ τύλιξε σ' ἔνα παλιόχαρτο καὶ τῶχωσε στὴν τσέπη του. Σηκωθήκανε κ' οἱ δυὸ μαζὶ καὶ πήραν τὸ ἀνήφορο, τρεκλίζοντας μέσα στὰ σκοτάδια.

(Ιούλιος 1914)

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΑΡΧΑΙΟΝ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

ΠΕΝΤΕ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

Ο γιατρὸς δ 'Ανάποδος πέντε ἀρρώστειες γιάτρευε,
πέντε φάρμακα ἔφτειαξε, πέντε πληγὲς πάστρευε.
Πέντε 'μέρες πέρασαν, πέντε κακαρώσανε,
πέντε ἥλθαν μόρτισσες, πέντε σαβανώσανε.
Πέντε ἥσαν οἱ ἀρρώστοι, πέντε τάφους σκάψανε,
πέντε οἱ νεκροθάφτιδες, πέντε μάννες κλάψανε!

(Παράφρασις)

ΕΩΣΦΟΡΟΣ